

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **D. Ch.**, bytem T., P., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016, č. j. CPR-11493-2/ČJ-2016-930310-V238,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 3. 2016, č. j. KRPA-20237-7/ČJ-2016-000022. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci stanovena doba vycestování z území České republiky na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, a to v návaznosti na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 5. 2015, č. j. KRPA-179077-16/ČJ-2015/000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. V době uložení vyhoštění existovala dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra překážka vycestování žalobce, avšak novým závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 26.1.2016 bylo rozhodnuto, že překážky žalobcova návratu do vlasti již odpadly.

Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav věci, potažmo zatížily své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když nekonkretizovaly, proč odpadla překážka žalobcova vycestování. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy naprosto není zřejmé, v čem došlo oproti původnímu stavu ke změně okolností, na základě níž je nyní vycestování žalobce možné. Žalovaný se s příslušnými odvolacími námitkami rovněž vypořádal nedostatečně, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce dále uvádí, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že nalézací správní orgán nemá povinnost v tomto řízení zjišťovat skutečný stav věci, pokud jde o přiměřenost stanovené lhůty k vycestování.

Délku stanovené lhůty k vycestování žalobce zpochybnil s tím, že dle jeho názoru neodpovídá aktuálnímu stavu. Lhůta k vycestování měla být uložena delší, a to vzhledem k předchozímu delšímu pobytu žalobce na území České republiky. S touto odvolací námitkou se žalovaný též opomněl dostatečně vypořádat a nezdůvodnil, proč stanovil kratší lhůtu, než jakou navrhoval žalobce. Lhůta nebyla stanovena tak, aby žalobci umožnila dostatečnou přípravu k vycestování do vlasti. V průběhu jednoho měsíce není žalobce schopen vyřídit si všechny náležitosti nutné k opuštění území, konkrétně obstarat si letenky v jemu dostupné cenové hladině. Musí též připravit půdu pro návrat do vlasti. Ani s tímto argumentem se správní orgány přezkoumatelně nevypořádaly.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a stručně shrnul průběh správního řízení.

Městský soud původně ve věci rozhodl tak, že rozsudkem ze dne 29. 11. 2016, č. j. 10 A 90/2016-43, prohlásil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nicotná. K tomuto závěru dospěl proto, že napadeným rozhodnutím byla žalobci stanovena lhůta k vycestování, aniž by existovalo vykonatelné rozhodnutí o vyhoštění.

Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 2/2017-42, původní rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že vada, kterou napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal městský soud, způsobuje toliko jeho nezákonnost, nikoliv nicotnost.

Dne 24. 5. 2017 se ve věci konalo ústní jednání soudu. Žalobce odkázal na svá podání. Žalovaný omluvil svou neúčast na jednání.

Ze správního spisu žalovaného a z podkladů předložených Ministerstvem vnitra soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 23. 3. 2015 byl žalobce zajištěn policejní hlídkou, která ověřila jeho totožnost a pojala důvodné podezření, že se žalobce na území České republiky zdržuje neoprávněně. Dne 4. 5. 2015 byl žalobce vyslechnut, přičemž především uvedl, že v České republice chtěl pracovat a nemá zde žádné rodinné vazby, zatímco na Ukrajině má byt, v němž bydlí jeho rodiče; na Ukrajině se též zdržuje žalobcova dcera. Žalobce uvedl, že je ochoten se dobrovolně vrátit do vlasti. Ministerstvo vnitra následně závazným stanoviskem ze dne 4. 5. 2015, ev. č. ZS26259, rozhodlo, že vycestování žalobce není možné. Dospělo k závěru, že město Záporoží, z něhož žalobce pochází, je ohroženo válečným konfliktem probíhajícím v luhanské a doněcké oblasti. Rozhodnutím žalovaného z téhož dne, č. j. KRPA-179077-16/ČJ-2015-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uděleno správní vyhoštění na dobu jednoho roku, a zároveň bylo konstatováno,

že se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nebrojil opravnými prostředky.

Dne 26. 1. 2016 vydalo Ministerstvo vnitra ve věci nové závazné stanovisko, ev. č. ZS28707, jímž bylo rozhodnuto, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo předně konstatovalo, že sám žalobce v rámci správního řízení uvedl, že chce vycestovat. Dále uvedlo, že východoukrajinský ozbrojený konflikt je v současné době dostatečně stabilizován, aby bylo možné konstatovat, že oblast Záporoží, vzdálená přibližně 200 km od území zasaženého boji, není přímo ohrožená. Následně byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 3. 2016 žalobci podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na roční vyhoštění stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od nabytí rozhodnutí právní moci. V odůvodnění rozhodnutí se uvádí, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž z nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra plyne, že důvody znemožňující žalobcovo vycestování již pominuly. S odkazem na vyjádření žalobce ze dne 4. 5. 2015 správní orgán I. stupně uvedl, že lhůta k vycestování v délce třiceti dnů je přiměřená osobním poměrům žalobce, neboť ten na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, nevlastní zde majetek, cítí se zdrav a sám v minulosti uvedl, že se chce vrátit do vlasti.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto. Žalovaný uvedl, že v nynějším řízení se jedná pouze o stanovení lhůty k vycestování, a nelze tedy přezkoumávat důvody rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Dále odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, z něhož plyne, že je žalobcovo vycestování možné. Hlavní argumenty obsažené v odůvodnění závazného stanoviska žalovaný převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. Pokud jde o délku lhůty k vycestování, považoval ji žalovaný za dostatečnou s přihlédnutím k osobním poměrům žalobce, zejména ke skutečnosti, že má na Ukrajině vlastní byt. Celá žalobcova rodina žije na Ukrajině, žalobce na území České republiky nemá žádné trvalé vazby, a tedy stanovená lhůta adekvátní.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejprve je třeba stručně vyložit povahu napadeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců „[p]ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.“ Novým rozhodnutím je třeba rozumět nové rozhodnutí o správním vyhoštění a stanovení lhůty k vycestování ve smyslu § 101 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015-36). Z toho vyplývá, že nové rozhodnutí by mělo splňovat stejné náležitosti jako původní rozhodnutí o vyhoštění.

Městský soud je v pokračujícím řízení v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, že vada napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že nebylo opětovně rozhodnuto o vyhoštění žalobce, nezpůsobuje jeho nicotnost rozhodnutí, taková vada může způsobovat toliko jeho nezákonnost. Nicotnost zkoumá soud z moci úřední, avšak důvody nezákonnosti není oprávněn soud rozhodující ve správním soudnictví sám vyhledávat, ale při přezkumu možné nezákonnosti rozhodnutí je vázán žalobními body, neboli skutkovými a právními důvody nezákonnosti. Kasační princip ovládající správní soudnictví

zakotvený ust. 75 odst. 2 věta první s. ř. s., opravňuje soud přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Žalobce však v žalobě ohledně této otázky nic nenamítal.

Soud tedy přistoupil k posouzení uplatněných žalobních bodů. Předně žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť v nich není dostatečně uvedeno, jak se žalobcova situace změnila oproti květnu roku 2015, kdy jeho vycestování nebylo možné kvůli východoukrajinskému válečnému konfliktu. K tomu soud poznamenává, že důvody, proč se hodnocení překážek žalobcova vycestování změnilo, jsou jednoznačně uvedeny v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2016. Jak přitom plyne z ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu, závazné stanovisko je úkon správního orgánu, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí jiného správního orgánu. Překážky vycestování žalobce tedy posuzovalo pouze Ministerstvo vnitra v rámci vydání závazného stanoviska, jehož obsahem se orgány rozhodující o vyhoštění žalobce musely řídit. Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska přitom žalobce nenamítá a ani nepolemizuje s jeho odůvodněním. Obsah závazného stanoviska žalobce nezpochybnil ani v rámci správního řízení. Za daných okolností nelze považovat prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pouze proto, že v otázce překážek vycestování toliko odkazuje na závazné stanovisko; rozhodnutí žalovaného pak nepřezkoumatelnost z tohoto důvodu nelze vytýkat vůbec, neboť žalovaný výslovně zrekapituloval důvody uvedené v závazném stanovisku. Žalobce tedy byl seznámen s důvody, pro které mělo Ministerstvo vnitra za to, že překážky vycestování v jeho případě odpadly. Mohl tak proti těmto důvodům uplatnit konkrétní námitky jak v odvolání, tak v žalobě, což ovšem neučinil. Proto soud žalobní bod týkající se důvodů odpadnutí překážek vycestování považoval za nedůvodný.

Dále žalobce polemizoval se závěrem žalovaného, že v novém rozhodnutí již není potřeba opětovně zjišťovat skutkový stav věci ve vztahu k vyhoštění žalobce. Soud konstatuje, že žalovaný tento závěr vyslovil pouze ve vztahu k rozhodnutí o vyhoštění žalobce, nikoliv ve vztahu ke stanovení nové lhůty k vycestování. V napadeném rozhodnutí bylo jednoznačně vyloženo, z jakých aktuálních důvodů je třicetidenní lhůta k vycestování dle názoru žalovaného přiměřená. Žalobce přitom v žalobě výslovně uvedl, že v rámci nového řízení „*správní orgán musí zkoumat skutečný stav věci již jenom směrem ke lhůtě, ve které účastníku řízení určí vycestování*“. Soud tedy konstatuje, že mezi žalobcem a žalovaným v této otázce nevznikl spor; žalobce netvrdí, že v rámci nového rozhodnutí mělo být opětovně posouzeno, zda jsou dány důvody k jeho vyhoštění, domáhá se pouze nového posouzení přiměřenosti lhůty k vycestování, kterého se mu ze strany správního orgánu I. stupně i žalovaného dostalo. V prvostupňovém i odvolacím rozhodnutí je jednoznačně vyloženo, že žalobce na území České republiky nemá žádné trvalé vazby rodinného ani jiného charakteru, přičemž žalobce neuvedl nic, z čeho by plynula změna těchto okolností. Samotná skutečnost, že správní orgány při novém rozhodování vycházely z podkladů shromážděných v řízení původním, nezakládá vadu řízení, neboť podle § 102 odst. 6 správního řádu může správní orgán využít v novém řízení podkladů původního rozhodnutí, nevylučuje-li to důvod nového řízení. V případě žalobce bylo nové rozhodnutí vydáno jen kvůli odpadnutí překážek vycestování, a tedy bylo možno ohledně stanovené lhůty vycházet z dříve shromážděných podkladů. Měl-li žalobce za to, že se skutkový stav změnil způsobem relevantním pro stanovení délky lhůty k vycestování, měl příslušné skutečnosti tvrdit a prokázat, což však neučinil. Proto soud i tento žalobní bod považoval za nedůvodný.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že stanovená lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká s ohledem na náležitosti, které žalobce potřebuje vyřídit. Tvrzení, že si žalobce v rámci měsíční lhůty není schopen opatřit letenku v jeho cenových možnostech,

nebylo žalobcem prokázáno. Ukrajina je státem dosažitelným také pozemními dopravními prostředky, především pravidelnými vlakovými a autobusovými spoji. Pokud žalobce tvrdí, že je nezbytné připravit podmínky pro návrat domů, konstatuje soud, že sám žalobce v rámci správního řízení uvedl, že má na Ukrajině byt, kam se může vrátit. S žalovaným se lze ztotožnit v závěru, že k přípravě návratu do země, kde má žalobce takové zázemí bezpochyby delší než měsíční lhůtu nepotřebuje.

Soud tedy s ohledem na výše uvedené uzavírá, že žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Soud žalobci vrátil zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, neboť dospěl k závěru, že na žalobu proti novému rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců se vztahuje osvobození od soudních poplatků dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek osobě, která jej zaplatila, ač k tomu nebyla povinna. O vrácení soudního poplatku rozhodl soud již rozsudkem č.j. 10 A 90/2016-43, který však byl rozhodnutím Nejvyššího správního soudu zrušen dříve, než byl žalobci vrácen soudní poplatek, proto soud rozhodl znovu o vrácení poplatku za žalobu. Právní zástupce žalobce se vyzývá, aby soudu do 10 dnů sdělil číslo účtu, na který má být poplatek vrácen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková